

Dirk Verbeuren

Extreem met beleid

Mark van Schaick

- Verbeuren over zijn spullen
- playlist met clinic- en live-opnames
- playlist van Verbeuren-sessies
- links naar Library Of The Extreme
- archiefinterview uit 2005

SLAGWERK KRANT DIGITAAL

www.slagwerkwereld.com/swkplus

Bekend van onder andere Scarve, Soilwork en Devin Townsend, is hij de metaldrummer die verder gaat waar anderen afhaken. Het komende jaar deelt Dirk Verbeuren zijn geheimen op een cursuspagina in Slagwerkkrant. Ter introductie een gesprek over grenzen verleggen als mens en als drummer, over mentaal soepel zijn en over hoe je met een tweedehands V-Drums-set een bloeiende praktijk als sessiedrummer opzet.

tekst Mark van Schaick

Geboren in België, opgegroeid in Frankrijk, en sinds enkele jaren getrouwd en wel woonachtig in de VS. Ik ontmoet Dirk Verbeuren in oktober in Rotterdam. Een zedelijke Tama Starclassic Performer met een uitgebreide set Meinl bekkens staat opgesteld in de kelder van drumspecialzaak Rotterdam Drum Department, ter gelegenheid van Verbeuren's eerste clinic in Nederland ooit. Veel rust heeft de sympathieke Vlaming niet; Luxemburg moest hij afzeggen wegens gedoe met paspoorten en visa voor zijn clinictournee door China (zie kader),

waar hij een dag later aan zal beginnen. 'En ik sta op het punt om te verhuizen van Cleveland naar Los Angeles, dus het is een beetje een hectische tijd, momenteel.'

Bibliotheek

Het was een droomtournee, in 2005. Meshuggah kiest de Franse band Scarve als voorprogramma, en brengt drummer Dirk Verbeuren daarmee naar een Europees publiek. Scarve speelt evenals Meshuggah

complexe, technische deathmetal, en Verbeuren heeft daarin een groot aandeel. Datzelfde jaar vraagt Zweedse metaltopper Soilwork hem een album in te spelen als hun drummer opstapt. Dat album, *Stabbing The Drama*, is het hoogtepunt in Soilwork's discografie tot dan toe, en Verbeuren blijft plakken. Scarve is succesvol, Soilwork toert de wereld rond, andere hoogwaardige sessieklussen volgen, en zo is Verbeuren's naam *in no time* gemeengoed.

Verbeuren's vriendschap met Meshuggah levert hem bovendien een belangrijk contact op. Leden

De spullen van Dirk Verbeuren

Tama Starclassic Performer B/B drums (Antique Natural Burst)

1. 22"x18" bassdrum
2. 14"x4" G Maple snaredrum
3. 12"x9" tom
4. 13"x10" tom
5. 16"x16" floortom
6. 18"x16" floortom

Meinl bekkens

- A. 14" Mb20 Heavy Soundwave hihat
- B. 14" Generation X Filter china
- C. 12" Mb20 Rock splash
- D. 16" Mb20 Heavy crash
- E. 18" Mb20 Heavy crash
- F. 10" Mb20 Rock splash
- G. 22" Mb20 Heavy Bell ride

- H. 14" Sound Caster Custom hihat
- I. 20" Mb20 Heavy crash
- J. 18" Mb20 Rock china
- K. 8" Classics Bell

Evans vellen

- EC2 op de toms
- G2 op de snare (Hybrids voor live)
- Gmad op de bassdrum

Verder gebruikt Verbeuren **Tama** hardware met onder meer een Speed Cobra dubbelpedaal en een Iron Cobra Lever Glide hihatstandaard, **Meinl** Drum Gear handschoenen, **dB** drumschoenen en **Shure** SCL5 in-ears

Op Slagwerkkrant Extra licht Verbeuren zijn keuzes toe.

ik wel leren werken met V-Drums en software. Ik gebruik ze zelf veel en ik ben blij met het resultaat.'

Lui

Ja, die V-Drums. Verbeuren neemt thuis op met een oude Roland TD-10. 'Al jaren dezelfde, tweedehands gekocht... De sounds uit die module, dat is niet veel, maar met Toontrack is alles veranderd. In mijn homestudio neem ik voor allerlei mensen op; dat is een groot deel van mijn broodwinning. Dat kan dankzij die software heel gemakkelijk. V-Drums aanzetten, computer opstarten, ik importeer de soundfiles in drumsampler Superior Drummer, neem mijn drumpartij op, edit zo nodig, en ik stuur de wavfiles op. Klaar. Best ongelooflijk! Ik heb een redelijk snelle computer met een grote harddisk. Dat is het, eigenlijk. Zo kunnen ook groepen die niet zo veel budget hebben toch met mij opnemen. En dankzij deze manier van werken kan ik van drummen leven.

'Als er wel budget is, zoals bij Devin Townsend, Jeff Loomis en natuurlijk Soilwork, willen ze opnamen met akoestische drums. Als ik dan de studio in ga – en ook bij een clinic zoals vandaag – merk ik aan dat elektronische drums je een beetje lui maken. Je hoeft minder hard te slaan om hetzelfde effect te bereiken. Een ander punt van opnemen met elektro-

nische drums en midi is dat 't zo makkelijk te editen is. Daar schuilt een zeker gevaar in. Veel jonge gasten groeien op met getriggerde, strak geëdite drumpartijen, en denken dat je dus zo moet spelen. Dat is wel een beetje spijtig.'

Echt

Voor een volgend jaar te verschijnen album van Soilwork nam Verbeuren onlangs 27 nieuwe nummers op. 'Ik had ongeveer acht dagen om die nummers in te spelen. Drie per dag, *steady*. Er waren twee kortere stukken bij, intro's zeg maar, maar het was intensief. Ik moest geconcentreerd blijven. Ik had één dag dat het wat minder ging. Ik begon stukken door elkaar te halen. Dus ik zei tegen de technicus: *time for a walk*. Even tussen de Zweedse koeien en paarden. Maar dat is dus een mentaal iets. Ik moet dan gewoon zeggen: ik ga dit doen. Dit is mijn doel. En daar blijf ik dan bij.'

'Ik had een paar grappige momenten in de studio. Als ik een heel snelle dubbele-basspartij speel, of een blastbeat, dan wil ik niet inpunchen, want dan vind ik dat ik het niet echt speel. Daar werd wel een beetje om gelachen, maar ik wil een plaat gewoon terug kunnen luisteren met de wetenschap dat ik alles gespeeld heb zoals het daar staat. Er wordt >>

Mark van Schieck

>> wel eens een intro of couplet of zo los opgenomen, maar ik stap niet midden in een partij in omdat er ergens een foutje zit. Dan liever alles over'

Blijven ademen

Wie lichamelijk de grenzen van zijn kunnen opzoekt – van yogi tot topsporter – krijgt met pijn en verzuring te maken. 'Bij *Juular* van het Devin Townsend Project verzuren mijn beenspieren elke keer. Het is drieënhalve minuut continu door met de voeten. Als je zo'n nummer een paar keer doet, dan gaat het wel. Maar ja, je speelt het maar eenmaal, hè. Vroeger dacht ik: ik moet stoppen, het doet te veel pijn. Door fitness heb ik dat kunnen bedwingen.

'Ik ben me bewust geworden van de fysieke preparatie voor het drummen. Ik heb met de jaren mijn levensstijl en eetpatroon ook aangepast. Sinds het vorige gesprek met *Slagwerkkraan* (2005; red) ben ik gestopt met drinken en ben ik vegetariër geworden. Ik pas op dat ik niet altijd aan de chips en chocola

zit op tournee, want voor je weet gaat je fysiek achteruit.

'Mijn houding is slecht. Ik zit te gebogen. Ik heb eraan gewerkt, met mijn rugspieren en mijn schouders en zo. Als ik eraan denk, zit ik meteen beter. En

dan de ademhaling. Ik had een manier van ademen die me uitputte. Ik heb echt geoefend om in repetities mijn ademhaling regelmatig te houden. In *Juular* is dat betrekkelijk eenvoudig, dat's een simpele beat, maar ook bij de echt ingewikkelde stukken. Ik ben er beter door gaan spelen.

'Ik probeer altijd heel soepel te zijn als ik speel. Ik denk dat dat mentaal is. Adrenaline, of een bepaalde atmosfeer kunnen stress geven. En dan moet je je concentreren op soepelheid. Niets forceren, niet verkrampen. Dat probleem had ik wel toen ik jonger was, maar de laatste jaren niet meer. Ik denk dat elke muzikant door een periode gaat waarin hij zich zeer bewust is van de fouten die hij maakt. Maar als je zo gaat denken, gaat het voor je het weet van slecht tot slechter. Muziek moet toch plezier zijn, en fouten maken is menselijk. Ik laat dat dus los. Ik heb goede en slechte dagen, hoe hard en hoe veel ik ook oefen. Ik geef honderd procent. Dat is voor mijzelf belangrijker dan foutloos spel.'

Blasts

Snelheid is een belangrijk ijkpunt in extreme metal. Op zijn cursuspagina in *Slagwerkkraan* zal Dirk Verbeuren zeker toekomen aan zijn *Dirkblast*, waar-

mee hij naar eigen zeggen al op 320bpm heeft opgenomen, en wel op het album *Substratum* van *Anatomy Of I*. 'Ik weet niet precies waar mijn grens ligt. Ik denk rond de 240bpm met mijn voeten, 280 met de handen, single strokes. Ik ben in geen geval een *Kollias*, die rustig 280 met zijn voeten speelt.

'Ik kan mij goed herinneren dat ik voor het eerst een blastbeat hoorde. Ik kocht *Scum* van *Napalm Death* (de geboorte van de grindcore, 1987; red.). Ik was al groot fan van *Slayer*, maar had nog nauwelijks een blastbeat gehoord. En daar was een album waarop stond: 'the fastest band in the world'. Dat moest ik horen! Nou, ik weet nog dat ik tegen mijn vader zei dat ik die plaat zou terugbrengen naar de winkel. Ik vond het eerst ongelooflijk slecht, maar het werd mijn favoriete plaat aller tijden. Ik was een jaar of veertien, en de eerste beat die ik speelde op een paar kartonnen dozen was een blastbeat. Ik had nooit kunnen denken dat dat zo gemeengoed zou worden. Zelfs *Thomas Lang* speelt tegenwoordig blastbeats! Die snelheid heeft iets verslavends, net zoals met snel autorijden. Ik speel graag groovy stuff, maar als ik niet zou kunnen blasten, zou het minder leuk voor me zijn.'

Slaan

Opvallend aan Verbeuren's spel is dat zijn stokken ook in de moeilijkste en snelste ritmes een flinke zwaai blijven maken. Het wordt nergens naaimachinerwerk, zoals je wel ziet bij sommige death- en blackmetaldrummers. Verbeuren slaát. 'Ik probeer dat. Ik heb dat deels zo geleerd door veel te repeteren met *Scarve*, onder slechte geluidsomstandigheden. Als ik mezelf wilde horen, moest ik hard slaan. Bij mij is het alles of niets. Óf ik speel akoestisch en zonder triggers, óf ik speel elektronisch. En in het eerste geval wil ik dat dat klínt'

Sinds zijn opnamen voor *Devin Townsend's Deconstruction* uit 2011 weet Verbeuren dat metaldrummen echt grenzeloos is. 'Die plaat was het gekste dat ik ooit heb opgenomen. Er zijn stukken waar ik expres slecht speel. Hij vond alles geweldig, als het maar over de top ging. Bedankt dus, *Devin Townsend!*' ■

<http://dirkverbeuren.com> • www.soilwork.org
www.devin Townsend.com • www.scarve.org

Verbeuren over clinics in China

Onderstaande verslagje van zijn China-clinics stuurde Verbeuren enkele weken na het interview spontaan op.

'Na mijn workshop bij het toffe Rotterdam Drum Department vloog ik richting Sjanghai. Al m'n tweede keer in China dit jaar dankzij Meinl Cymbals. Eerst mocht ik vier clinics doen op het drukke Music China Expo, de grootste muziekbeurs in het land. Daarna was het zuid- en westwaarts met optredens in Wuhan, Changsha, Chengdu en Guangzhou. Overall was het publiek aandachtig en razend enthousiast.

'In Wuhan werd er spontaan geapplaudisseerd zodra ik in blastbeats losbarstte; extreme metal is duidelijk nog nieuw hier! Het eten was zonder uitzondering fantastisch en het onthaal traditioneel eervol, maar warm. Men vertelde mij meermaals dat deze monstersteden geen realistisch beeld van het echte China geven. En op de sneltrein van Wuhan naar Changsha ontolden zich rurale taferelen en prachtige landschappen die ik hopelijk ooit van nabij mag bekijken. Al met al een indrukwekkende en leerrijke reis. **Kampai!**'